

σπυγία καὶ δὲν ἤφηκε 'ς τὸ ἄλλους νὰ φάνε πρᾶμα. *Ολα τὰ κυδῶνια τ' ἀρμαθελιάστηκε καὶ τὰ πήρε. 2) Γίνομαι πρὸς ὠριμος ἐπὶ σύκων καταλλήλων πλέον ν' ἀρμαθιασθῶν (περὶ τῆς σημασιολογικῆς ἐξελιξεως ἰδ. ἀρμαθός 2): *Ἀρμαθουλιάσα δὲ σῦκα. *Ἀρμαθουλιασμένα σῦκα.

ἀρμαῖα ἢ, Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) *Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (*Αδριανούπ. Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Βελβ. Θεσσαλον. Καταφύγ. Κοζ. Μελέν. Σιάτ. Σισάν.) Πελοπν. Στερελλ. (Αἰτωλ. *Αρτοτ. Δωρ.) ἀρμαῖα Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλμαῖα = ἄλμη. Κράμβη ὑφισταμένη ζύμωσιν ἐν ἄλμῃ καὶ προσλαμβάνουσα γεῦσιν ὑπόξινον ἐνθ' ἄν.: *Ἡ ἀρμαῖα μας ἐγινε ξινή Κοζ. *Αρμαῖα σὰν φλουρί (τῆς ὁποίας τὸ χρῶμα ἐγινε κίτρινον, σημειῖον ὅτι ἐγινε καλὴ) Σαρεκκλ. Βρομᾶ σὰν ἀρμαῖα (ἐπὶ πράγματος ἀποπνέοντος δυσσομίαν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἐώλου καὶ ἀποσυντεθειμένης ἀρμαῖας) αὐτόθ. Συνών. ἀρμολάχανο, ἀρμυρολάχανο, λαχαναρμαῖα.

ἀρμαῖοζούμι τό, ἀμάρτ. ἀρμαῖοζούμ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμαῖα καὶ ζουμί. Ὁ ζωμός τῆς ἀρμαῖας, τῆς ἐν ἄλμῃ ὑφισταμένης ζύμωσιν κράμβης, ἔχων γεῦσιν ὑπόξινον: *Ἐχουμ' ἓνα ἀρμαῖοζούμ', φλουρί πᾶ! (δηλ. ἔχον χρῶμα κίτρινον, σημειῖον καλῆς ποιότητος). Συνών. ἀρμολόζουμι, ἀρμολόζωμος.

ἀρμαῖοκάδος ὁ, ἀμάρτ. ἀρμαῖοκάδος Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμαῖα καὶ κάδος. Σῦλινος κάδος περιέχων ἀρμαῖαν: Ὁ ἀρμαῖοκάδος μας παίρνει εἴκοσι λάχανα.

ἀρμακάδι τό, ἀμάρτ. ἀρμακάδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀρμακάδες πληθ. τοῦ οὐσ. ἀρμακάς.

Σωρός λίθων ἐν ἀγρῷ.

ἀρμακάς ὁ, Εὐβ. *Ηπ. Θεσσ. Θράκ. Μέγαρ. Πάρ. Πελοπν. (Αἰγ. Αἰγιάλ. *Ανδρίτσ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Μεσσ. Σουδεν. Τριφυλ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. *Αράχ. Καλοσκοπ.) κ.ά. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 51 — Λεξ. Αἰν. ἀρμακας Θεσσ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρμακα Τσακων. ἀρμακά Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἔρμαξ. Διὰ τὸν καταβιβασμὸν τοῦ τόνου διὰ τὰ πολλὰ εἰς -ας πβ. καὶ τὸ ὁμοιον χόχλακας-χοχλακάς. Περὶ τῆς λ. ἰδ. καὶ Κ*Αμαντ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 104.

1) Σωρός λίθων σχηματιζόμενος ἐκ τῶν ἐξαγομένων κατὰ τὴν καλλιέργειαν ἀγρῶν καὶ γενικώτερον πᾶς σωρός λίθων, ἐτι δὲ καὶ ξύλων κττ. Εὐβ. *Ηπ. Θεσσ. Θράκ. Πάρ. Πελοπν. (Αἰγ. Αἰγιάλ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μεσσ. Σουδεν. Τριφυλ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. *Αράχ. Καλοσκοπ.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν.: *Ἐκοιμώτανε ἀπάνου τὸν ἀρμακά Σουδεν. Σὰ θέλ'ς πέτρις, πᾶρι ἀπ' τοὺν ἀρμακά Σκόπ. Τὰ *καμα ἀρμακά τὰ ξύλα - τὰ σκουτῖα κττ. Σουδεν. Γιὰ τ' ῥα ἔναν ἀρμακά ξύλα ποῦ ἔχει! (γιὰ τ' ῥα = γιὰ τήρα) Καλάβρυτ. Αὐτὴ ἢ ἰκκλησιὰ εἶναι τὴν ἀρμακάς, ἡ θάρα καὶ τίπουτα ἄλλου (μετεβλήθη εἰς σωρὸν ἐρειπίων) Αἰτωλ. Γριμιστήκι καὶ γινῆκι ἀρμακάς (ἐκρημνίσθη καὶ ἐγινε σωρός λίθων) Σάμ. || Φρ. Τὰ μάζεψε ὅλα ἀρμακά (τὰ συνέσωρευσεν ὅλα) Αἰγιάλ. Συνών. τρόχαλος. β) Τοῖχος ἄνευ συνδετικῆς ὕλης χρησιμεύων συνήθως ὡς ἀνάλημμα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν χωμάτων κατωφεροῦς ἀγροῦ Μέγαρ. Τσακων. κ.ά. Συνών. αἶμασιὰ 1, ἀρμάκι 1,

πεξούλλα. γ) Ξερότοιχος χρησιμεύων ὡς διαχώρισμα ἀγροτικῶν κτημάτων Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. δ) Αὐλαξ χωρίζουσα ἀγρούς (ἐπειδὴ καὶ ἡ αὐλαξ χρησιμεύει πολλάκις ὡς σύνορον τῶν ἀγρῶν, διὰ τοῦτο ἐγινεν ἡ σημασιολογικὴ ἐπέκτασις Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ε) Κοίτη αὐλακος ἢ ρύακος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 2) Ἀγρός ἢ οἰονδήποτε ἄλλο ἀγροτικὸν κτῆμα περιορισμένον διὰ τοίχου Πελοπν. (Λακων. Μάν.) 3) Βραχῶδης κορυφὴ λόφου ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: *Ἡμουνα φτιασμένος κατὰ νακρα 'ς τὸν κρεμὸ ἀπάνου σ' ἓναν ἀρμακά... κ' ἐγὼ γκρεμίσθηκα κάτω ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἀρμακά. 4) Τόπος ἐνθα συσσωρεύονται λίθοι Σκόπ. κ.ά.: *Ἀρμακά τοὺν ἔκαμεις τοὺν ἱλαιῶνα μ' καὶ ρίχ'ς τ'ς πέτρις Σκόπ. 5) Τὸ ξύλινον σύμπλεγμα τῆς στέγης οἰκίας τὸ ὑποβαστάζον τὰ κεραμίδια ἢ πλάκας αὐτῆς Πελοπν. (*Ανδρίτσ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Ἀρμακας *Ἰμβρ. *Ἀρμακάς Πελοπν. (Πάτρ.) Σῦρ. *Ἀρμακάδες Θράκ. *Ἀρμακάδεις Στερελλ. (Εὐρυταν.) *Ἀρμακα ἢ, Πελοπν. (Γύθ.)

Πβ. ἀρμάκι, ἀρμακιά.

ἀρμάκι τό, Κεφαλλ. Κρήτ. (Σφακ.) Πελοπν. (Καλάμ. Λακων. Μάν. Μεσσ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμακάς ἢ ἐξ ἀμάρτ. μεταγν. οὐσ. ἔρμακίον ὑποκορ. τοῦ ἔρμαξ.

1) Τοῖχος ἄνευ πηλοῦ χρησιμεύων ὡς ἀνάλημμα πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ χώματος κατωφεροῦς ἀγροῦ Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμακάς 1 β. 2) Τὸ διὰ σειρᾶς λίθων ἢ ὑψωμένου χώματος σύνορον ἀγροτικῶν κτημάτων Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάμ. Λακων. Μεσσ.) β) Τοῖχος ἢ φράκτης ἀγροτικοῦ κτήματος Πελοπν. (Λακων. Μάν.) 3) Μικρὸν ὑψωμα γῆς Κρήτ. (Σφακ.) 4) Μικρὸς ἀγρός ἢ λωρὶς ἀγροῦ Πελοπν. (Μάν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Γύθ. Καλάμ.), κατὰ δὲ πληθ. *Ἀρμάκια Σῦμ.

Πβ. ἀρμακάς, ἀρμακιά.

ἀρμακιά ἢ, Κεφαλλ. ἀρμακία Πελοπν. (Λακων.) ἀρματιά Καλαβρ. (Μπόβ.) *ρματιά Καλαβρ. (Καρδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἔρμακιά. Ὁ τύπ. ἀρμακία καὶ παρ' Ἡσυχ.

Τοῖχος ἐκ λίθων ἄνευ πηλοῦ ἐνθ' ἄν.: Ὁ *σπρόφακο ἐσέβη ὅσον 'ς τὴν ἀρματιά (ἢ σάυρα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ξερότοιχον) Μπόβ.

ἀρμακιάζω ἀμάρτ. ἀρμακιάζον Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάκι ἢ ἀρμακιά.

Κατεδαφίζω τοῖχον καὶ μεταβάλλω αὐτὸν εἰς σωρὸν λίθων.

ἀρμακόβουλα τά, ἀμάρτ. ἀρμακόβουλα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμακάς καὶ βόλι ἢ βόλος.

Τὰ ἀποβαλλόμενα διὰ κοσκινίσματος σκύβαλα τοῦ σίτου (ἢ λ. θὰ ἐσήμανε κατ' ἀρχὰς μόνον τὰ μικρὰ χαλικάκια τὰ ἀποχωριζόμενα τοῦ σίτου καὶ ἀκολούθως ἐδήλωσε κατ' ἐπέκτασιν ὅλα τὰ σκύβαλα).

ἀρμακούλλα ἢ, Πελοπν. (Λακων.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμακάς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐλλά.

Μικρὸν ἀγροτικὸν κτῆμα περιτειχισμένον διὰ ξεροτοίχου. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Γύθ.)

ἀρμακῶνω Πελοπν. (Μάν.) ἀρμακῶν-νω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμακιά.

Κατασκευάζω ξερότοιχον.

